

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: N. K., zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25.4.2012 č.j. OAM-46/ZA-ZA06-P10-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25.4.2012 č.j. OAM-46/ZA-ZA06-P10-2011, kterým bylo rozhodnuto, že se mu neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce vytýkal napadenému rozhodnutí a žalovanému skutečnost, že nebylo postupováno v souladu se správním řádem, došlo k porušení ust. § 2 odst. 1 a 4. § 4 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále vytýkal žalovanému nesprávné posouzení žádosti, neboť se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a nebyla řádně posouzena ani možnost udělení humanitárního azylu dle § 14. Žalobce má rovněž za to, že se na něj vztahují ust. § 14a o udělení doplňkové ochrany.

Poté, co žalobci byl ustanoven zástupce pro toto řízení, byla žaloba doplněna v tom smyslu, že se žalobce domnívá, že ze strany žalovaného muselo dojít k nepochopení žalobcova tvrzení, neboť žalovaný hodnotil žalobcovu výpověď jako rozporuplnou a nevěrohodnou. Žalobce k celé situaci nyní uvedl, že byl členem obou stran. Od roku 2003 do roku 2005 byl členem Alga a od roku 2005 členem opoziční strany Ata Meken. Uvedl, že obě strany nejsou militantní. Do strany Alga vstoupil, protože pracoval na Ministerstvu dopravy a jeho stranictví se od něj vyžadovalo. Později, když se změnila vláda, tak přestoupil do strany Ata Meken, v rámci které se účastnil na mítincích a jiných akcích, které tato opoziční strana pořádala vůči vládě. Začátek pronásledování své osoby spojuje právě s tím, že je členem opoziční strany a kvůli tomu byl také propuštěn ze své bývalé práce, jelikož došlo ke změně režimu. Co se týče tzv. Hnutí reforma, jak je nazýváno žalovaným, žalobce konstatoval, že se nejednalo o žádné hnutí, ale šlo jenom o název akcí, které požadovaly reformu vlády. Tyto akce trvaly týden a půl.

Žalobce dále uvedl, že se obává také trestního stíhání jeho rodičů, když byl jeho otec jako funkcionář Ministerstva dopravy a spojů propuštěn v roce 2006 a následně v roce 2008 obviněn z krádeže koní. Rodina žalobce je v zemi původu známa, a to nejenom kvůli politické činnosti a trestnímu stíhání jeho otce, ale také kvůli tomu, že on sám se v opozici angažoval a v případě návratu se obává o svůj život a životy svých blízkých, jelikož situace v Kyrgyzstánu není dle jeho názoru stabilní. Žalobce odkázal na všechny informace, články a sdělení ohledně situace v Kyrgyzstánu a situace jeho rodiny, které do spisu doložil, s tím, že jsou důležité pro dostatečné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

V případě, že by žalovaný dostatečně posoudil tyto podklady, dospěl by k závěru, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z důvodů azylově relevantních. Žalobce nepochybně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Nesouhlasí s tím, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla účelová za cílem legalizace jeho pobytu v ČR. Žalobce opustil se svou rodinou zemi původu z důvodu obav z pronásledování a vážné újmy, přičemž v případě, že by obavy, které ho k opuštění země vedly, neměl, nebyl by ani zemi původu opustil, nežádal by o udělení mezinárodní ochrany v ČR.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nesprávně posoudil jeho rodinnou situaci v ČR, kde žije již několik let a za tu dobu si zde vybudoval rodinu. Jeho manželka zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu stejně jako jeho starší syn, mladší syn, jenom dvouletý, je také žadatelem o mezinárodní ochranu, a proto by vycestováním žalobce došlo k porušení mezinárodních závazků ČR, a to konkrétně Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v článku 8, který zakotvuje právo na rodinný život. Žalobce uvedl, že Evropský soud pro lidská práva se mnohokrát otázkou ukončení pobytu cizinců se soukromými a rodinnými vazbami v cizí zemi zabýval. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a setrval na stanovisku, které bylo zaujato v napadeném rozhodnutí. Námitky, které vznesl žalobce, považuje žalovaný za nedůvodné. Postupoval v souladu s ustanovením zákona o azylu a splnil požadavky kladené na něj v takové situaci ustanoveními správního řádu. Vzal v úvahu všechny skutečnosti sdělené žalobcem veden snahou zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K posouzení žalobcova případu přihlédl a zařadil do spisu rovněž kopie materiálů obsahujících informace, jež vyšly najevo již v průběhu předchozího správního řízení o žalobcově první žádosti. Rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti, které stanoví ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

K žalobcově námitce týkající se nesprávného posouzení žalobcovy stranické příslušnosti žalovaný uvedl, že na straně 4 rozhodnutí popsal detailně důvody, pro které shledal žalobcova tvrzení ohledně jeho stranické příslušnosti jako nevěrohodná. Podklady z řízení, které proběhlo ve věci první žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly doloženy rozporností jeho tvrzení i absence jejich přijatelného vysvětlení. Důvody, pro které se žalobce cítí být ohrožen v souvislosti se svou politikou angažovaností, měl příležitost uvést v rámci správního řízení vedeného o jeho první žádosti. Pokud se nyní žalobce v rámci druhého správního řízení dovolává nesprávného zjištění jeho stranické příslušnosti, nepovažuje změny v jeho výpovědi správní orgán za důkaz nedostatků ve vlastním postupu. Jde naopak o projev nejednotnosti tvrzení žalobce, který nebyl schopen či ochoten podat kompletní pravdivé informace ani poté, kdy byl na tutéž skutečnost opakovaně dotazován. Žalovaný odkázal v rozhodnutí na již jednou posouzené důvody k aplikaci § 12 zákona o azylu. Přesto se na základě žalobcem předložených materiálů znovu vyjádřil k tvrzenému riziku plynoucímu dle žalobce z politických aktivit a trestního stíhání jeho otce. Žalovaný doplnil, proč ani na základě doložených informací nepovažuje situaci týkající se žalobcova otce za zdroj ohrožení žalobce a jeho rodiny z hlediska kritérií udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného jasně vyplývá, že intenzita obav, jak ji žalobce sám popsal nekoresponduje se skutečnostmi provádějícími tyto události, jak vyplývá z článku vztahujícího se k prošetření otcových aktivit doloženého žalobcem do spisu. Vzhledem k jejich povaze a intenzitě je totiž nelze hodnotit jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a žalobce se jejich následkem neocítá ani v situaci ohrožení skutečným nebezpečím vážné újmy.

Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce v žalobě neupřesnil, z jakých důvodů mu měl být udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu.

S přihlédnutím k usnesení Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 18.4.2008 č.j. 2Azs 10/2008 je zjevné, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, neboť v případě absence tvrzení důvodů hodných zvláštního zřetele již v průběhu správního řízení je následně nelze uplatnit až v žalobě či kasační stížnosti. Navíc pouze obecné nárokování této formy mezinárodní ochrany žalobou není způsobilé zpochybnit správnost postupu či závěrů žalovaného v této otázce.

Stejně tak žalobcovy obavy z nestabilní situace v zemi a z nejisté budoucnosti nelze chápat jako důvody azylově relevantní, a to v souladu s ustálenou judikaturou NSS. Žalovaný poukázal na relativní stabilizaci situace v Kyrgyzstánu následně po roce 2010. Odkázal i na stanovisko NSS v usnesení č.j. 8 Azs 14/2011 ze dne 30.9.2011, v němž již opakovaně bylo vyjádřeno: „...smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu, nejde však o ochranu před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu a nárok na udělení azylu vzniká zejména z důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu. Právo azylu není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávným postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod uznávaných v mezinárodním i vnitrostátním kontextu. Institut azylu je aplikovatelný pouze v omezeném rozsahu pro pronásledování z uznaných důvodů. Chráněna je pouze nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené (srov. rozsudek ze dne 14.9.2005 č.j. 5 Azs 125/2005-46).“

Žalovaný uvedl, že svým postupem neporušil právní předpisy ani mezinárodní smlouvy závazné pro ČR. Skutečnost, že manželka žalobce a jeho starší syn pobývají v ČR na základě povolení k trvalému pobytu není důvodem, pro který by žalobci měla být přiznána mezinárodní ochrana. Nejedná se o fakt azylově relevantní a jednak neudělení mezinárodní

ochrany zde nedochází automaticky k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. Žalovaný uvedl, že zařadil do odůvodnění pasáž, kde se zabýval možností řešení otázky pobytu žalobce na území ČR. Poukázal na postup, na základě kterého byl upraven pobyt manželky a staršího syna žalobce na území ČR. Neudělením mezinárodní ochrany žalobci a jeho mladšímu synovi není žalobce omezen v možnosti uspořádat společné rodinné soužití s manželkou a oběma syny. Žalovaný si je vědom věku nezletilých dětí a nezpochybňuje jejich závislost na rodičích. Není však právě vzhledem k jejich věku přesvědčen o vysoké míře integrace v rámci české společnosti. Žalovaný poukazuje rovněž na to, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí není uložení správního vyhoštění a odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva zabývající se otázkou ukončení pobytu cizinců se soukromými a rodinnými vazbami na území cizího státu je v daném případě irelevantní. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání na žádost žalobce.

Ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 3.2.2011 požádal o udělení mezinárodní ochrany . Uvedl, že je státní příslušník Kyrgyzské republiky, kyrgyzské národnosti, s vysokoškolským vzděláním, ženatý, a má dvě nezletilé děti. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Vyznává islám a od roku 2004 je členem politické strany Ata Meken. Důvod opuštění vlasti bylo pronásledování. Žalobce již jednou požádal o udělení mezinárodní ochrany v roce 2006. Jeho žádosti nebylo vyhověno a po podání žaloby bylo ve věci rozhodováno Krajským soudem v Hradci Králové, který jeho žalobu zamítl rozsudkem z 20.2.2008 č.j. 28 Az 31/2007-76. Kasační stížnosti, kterou žalobce podal k NSS v Brně, nebylo vyhověno, byla odmítnuta pro nepřijatelnost a rozhodnutí nabylo právní moci dne 8.1.2009.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný podrobně zabýval skutečnostmi, které žalobce v podané žádosti a v pohovoru uvedl. Vyšel z žalobcem předložených podkladů i ze skutečností, které zjistil vlastním shromážděním podkladů o Kyrgyzstánu.

Z žalobcovy výpovědi do protokolu o pohovoru je zřejmé, že opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany, protože nechtěl na území ČR pobývat nelegálně. Své obavy z návratu do země původu odůvodnil tím, že v roce 2010 proběhla tzv. národnostní válka a on si není jistý, zda by neměl po návratu do země potíže. Ze zpráv na internetu ví, že situace je nestabilní a válka může kdykoli znovu vypuknout. Pokud jde o další důvody, uvedl, že po revoluci 2005 byl propuštěn ze zaměstnání z důvodu své účasti na mítincích strany Ata Meken. K dotazu, proč tuto skutečnost neuvedl při podání první žádosti, kdy uváděl, že byl členem strany Alga, uvedl, že neví, proč tento údaj neuvedl. Upřesnil, že byl přibližně od roku 2004 běžným členem opoziční strany Ata Meken.

Žalovaný hodnotil, zda žalobce splňuje podmínku pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 písm.. a) a b) zákona o azylu a dospěl k závěru, že v případě žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle těchto ustanovení nejsou dány. Již při

rozhodování o první žalobcově žádosti nebyl shledán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle těchto ustanovení. Nebylo shledáno, že by žalobce byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný vyhodnotil nyní uváděné skutečnosti, které nebyly žalobcem v první žádosti zmíněny, za skutečnost, která způsobuje nevěrohodnost žalobcova tvrzení. Vzhledem k tomu nebylo proto shledáno, že by tato tvrzení měla důkazní hodnotu.

Pokud jde o posouzení ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázky, zda v případě žalobce jsou důvodné obavy, že by byl v případě návratu do vlasti pronásledován pro svou rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, odkázal žalovaný rovněž na stanovisko, které bylo zaujato již při posouzení první žalobcovy žádosti. Bylo konstatováno, že žalobce ani v rámci nového probíhajícího správního řízení neuvedl takovou novou a zásadní skutečnost, na základě které by měl správní orgán dojít k závěru, že je nutno jeho věc posuzovat rozdílně.

Žalovaný hodnotil i skutečnosti, které byly žalobcem doloženy neověřenými kopiemi listin v ruském jazyce opatřenými českým překladem. Z těchto podkladů zjistil, že žalobcův otec byl odvolán z funkce na Ministerstvu dopravy a spojů Kyrgyzstánu v roce 2006. Z podkladů je rovněž zřejmé, že se žalobcův otec sám domáhal u soudu svých práv, neboť považoval odvolání za neoprávněné. Žalobce rovněž doložil, že jeho otec podával na policii vysvětlení ohledně údajné krádeže koní. Žalovaný vyhodnotil tyto podklady se závěrem, že z nich nevyplyvá, že žalobci hrozí z těchto důvodů nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. V případě žalobcova otce se jedná o případy z roku 2005 – 2008 a dle sdělení žalobce žalobcův otec již na Ministerstvu dopravy nepracuje a přestěhoval se do hlavního města Biškek, kde provozuje malé hospodářství.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž uvedl, jak postupoval při posuzování žalobcem předložených článků publikovaných na internetu z roku 2008 a 2009. Uvedl, že tyto zprávy nepopisují aktuální situaci v zemi žalobcova původu, kterou musí správní orgán posuzovat ve vztahu k možnosti jeho návratu a pro jejíž popis si sám obstaral mnohem aktuálnější informace. Pokud jde o situace v roce 2010, žalovaný uvedl, že si je vědom této situace a v rámci své úřední činnosti měl informace o této situaci k dispozici. V aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany však žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by vyplývalo, že v souvislosti s událostmi v zemi původu v roce 2010 hrozí konkrétně žalobci pronásledování pro některý z důvodů jmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný mimoto konstatoval, že v mezidobí došlo ke stabilizaci.

Žalobce dále odkazoval na to, že v ČR žijí jeho rodinní příslušníci, manželka a dvě děti, bez kterých nemůže vycestovat. Žalovaný k tomu v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že ve věci žalobcovy manželky, paní A. G., která podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26.11.2006, bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dne 27.3.2007 pod č.j. OAM-OAM-1330/VL-10-2006. V rámci soudního přezkoumání byla žaloba proti tomuto rozhodnutí zamítnuta a NSS o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze rozhodl tak, že ji jako nepřijatelnou odmítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 27.10.2011. Manželce žalobce bylo pak dne 9.1.2012 uděleno povolení k trvalému pobytu na území ČR.

Ve věci nezletilého syna K. N. U., bylo rovněž rozhodnuto shodně jako ve věci žalobcovy manželky tak, že mu nebyla mezinárodní ochrana udělena a v rámci soudního řízení byla věc ukončena usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost s právní

mocí 27.10.2011. Dne 26.3.2012 byl žalobcovu synovi rovněž povolen trvalý pobyt na území ČR.

Ve věci druhého nezletilého syna K. U. N. bylo rozhodnuto o žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že dne 25.4.2012 pod č.j. OAM-116/LE-LE05-P10-2010 mu mezinárodní ochrana udělena nebyla.

Žalovaný poukázal na to, že žalobce i jeho mladší syn mají možnost řešit svou situaci s pobytem na území ČR podobně jako jeho manželka a starší syn podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný mimo jiné také zmínil, že rozhodně není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že se dítě narodilo na území ČR. Žalobcova obava z problémů při zajištění kyrgyzských dokladů pro své děti není ničím podložena.

Žalovaný rovněž hodnotil, zda není v případě žalobce dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 odst. 1 zákona o azylu a dospěl k závěru, že tomu tak s ohledem na zjištěné skutečnosti není, protože žalobce tyto podmínky nesplňuje. Žalobce ani v podané žalobě nenamítal, že by snad z pohledu tohoto ustanovení byla jeho žádost nesprávně posouzena.

Žalovaný dále posuzoval otázku možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a vyhodnotil skutečnosti, které zjistil z žalobcovy žádosti a z pohovoru tak, že nejsou v případě žalobce dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z tohoto důvodu. Soud v tomto hodnocení neshledal překročení mezí správního uvážení, které v rámci přezkumu rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany při posuzování humanitárního azylu je soudem zkoumáno.

Při hodnocení otázky, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, se žalovaný zabýval posouzením dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu a posouzením otázky, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí vážná újma tak, jak je charakterizována v ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tedy zda mu hrozí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V této souvislosti vycházel žalovaný z informací ČTK o vývoji situace v Kyrgyzstánu 2010 – 2011, informace MZV ČR ze dne 18.1.2011 č.j. 90077/2011-LPTP, zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu z 8.4.2011, z informace ZU ČR Kazachstánu ze dne 2.11.2010, a dalších podkladů, které zmínil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Konstatoval poté, že žalobci nehrozí v Kyrgyzstánu uložení nebo vykonání trestu smrti, v této souvislosti uvedl, že Kyrgyzská republika mimo jiné také patří mezi země, kde uložení a vykonání trestu smrti bylo zcela zrušeno. Žalovaný rovněž nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo mučení nebo kruté, nelidské nebo ponižující zacházení. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce je kyrgyzské národnosti, zemi opustil legálně, na etnickými konflikty nejvíce postižených územích na jihu země nikdy nežil a nelze ani předpokládat, že by se tam navracel. V této souvislosti žalovaný vyšel z toho, že v dubnu 2010 zasáhla Kyrgyzstán vlna nepokojů, avšak v mezidobí došlo ke stabilizaci situace. Bezpečnostní situace řadových občanů země je stabilizovaná, i když nelze vyloučit lokální konflikty, k nimž by mohlo docházet zejména na jihu země. Pokud se jedná o návrat žadatelů o mezinárodní

ochranu, nelze předpokládat v případě žalobce, který je kyrgyzské národnosti, že by mu v případě návratu hrozil nějaký postih.

Pokud jde o nezletilé dítě a tvrzení žalobce o možných potížích těchto dětí kvůli absenci kyrgyzských dokladů, žalovaný uvedl, že ze zákona o státním občanství Kyrgyzské republiky vyplývá, že dítě, jehož rodiče mají v den jeho narození státní občanství Kyrgyzské republiky, je bez ohledu na jeho místo narození rovněž občanem Kyrgyzské republiky. Samotná skutečnost, že nezletilé děti žalobce narozené na území ČR aktuálně nedisponují jinými doklady než rodným listem vydaným na území ČR a zákonní zástupci by případně při jejich návratu do země původu museli strpět potřebné administrativní postupy, nelze kvalifikovat ve své povaze jako nelidské či ponižující zacházení či jednání. S přihlédnutím k tomu, že matka nezletilých dětí (manželka žalobce) a starší nezletilý syn pobývají na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu, nelze ani v případě druhého nezletilého syna předpokládat, že by se v situaci popsané žalobcem ocitl, neboť i tento nezletilý syn má reálnou možnost legalizovat svůj pobyt na území ČR stejným způsobem v rámci zákona o pobytu cizinců jako jeho rodinní příslušníci.

Žalovaný na základě výpovědi žalobce během správního řízení ohledně důvodů a okolností jeho odchodu ze země, jeho vzdělání, sociálního a ekonomického postavení i s přihlédnutím ke skutečnostem zjištěným v rámci předchozího správního řízení o mezinárodní ochraně v kontextu dostupných informací o situaci v zemi původu žalobce nedospěl k závěru, že existuje nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. a) a b) zákona o azylu v případě jeho návratu do země původu.

Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobci nemůže hrozit vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť Kyrgyzská republika se v současnosti nenachází v žádné z uvedených situací.

Žalovaný se zabýval rovněž posouzením otázky, zda v případě žalobce je dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Konstatoval, že v případě žalobce tyto podmínky dány nejsou. Žalobce v žalobě ani nenamítal, že by snad podmínku stanovenou v uvedeném ustanovení zákona o azylu splňoval.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Soud neshledal důvodné námitky, které žalobce s odkazem na ustanovení správního řádu uvedl v žalobě i v jejím doplnění. Žalobce nekonkretizoval, v čem spatřuje porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, když namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Rovněž tak neupřesnil, v čem spatřuje neodůvodněné rozdíly při rozhodování skutkově shodných a podobných případů. Neuvedl, v čem nebylo žalobci vycházeno vstříc při plnění úkolů správním orgánem. Rovněž tak neuvedl konkrétně, v čem při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Nelze rovněž shledat důvodnou námitku, v níž žalobce namítal, že správní orgán neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Nelze rovněž souhlasit s tím, že se správní orgán nevypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění je zřejmé, že žalovaný správní orgán přihlédl ke všem skutečnostem, které byly dokládány a odůvodnil proč nepřihlédl k podkladům, které se vztahovaly k období, kdy žalobce žádal poprvé o udělení mezinárodní ochrany, t.j. k letům 2006 a 2008.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné hodnocení jeho výpovědi, pokud se týká jeho politických aktivit. Soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu pohovoru, který byl s žalobcem proveden v rámci správního řízení o jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany dovodil, že se žalovaný správní orgán dostatečně zabýval žalobcovým tvrzením, a pokud vyhodnotil toto tvrzení jako nevěrohodné, odpovídá to zjištěným skutečnostem. Je nepochybné, že žalobce v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl, že byl členem strany Ata Meken. Uváděl pouze, že byl členem strany Alga. Nyní v nové žádosti uvedl i členství ve straně Ata Meken a vysvětlil, že nejprve byl členem strany Alga a následně se stal členem opoziční strany Ata Meken a zúčastnil se jejích mítinků a jiných akcí. Z toho dovozoval, že byl pronásledován za členství v této straně Ata Meken a také následně propuštěn ze své bývalé práce. Pokud žalovaný vyhodnotil nynější žalobcovo tvrzení jako nevěrohodné, je třeba dát žalovanému za pravdu, neboť žalobce v původně podané žádosti z roku 2006 uváděl, že byl členem strany Alga a za tuto stranu se také zúčastnil v roce 2005 a 2006 několika mítinků. Pokud nyní tvrdí skutečnosti jiné, a to že je od roku 2004 členem strany Ata Meken a za tuto stranu se zúčastnil mítinků, jedná se skutečnost, která je v rozporu s jeho předchozím tvrzením. Za situace, kdy žalobce zřejmě v zájmu legalizace svého pobytu na území ČR podal novou žádost, se jeví toto jeho tvrzení jako účelové a nepodložené. Je nepochybné, že se podstatně liší od žalobcova příběhu, který uváděl při podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovanému nelze proto vytknout, že žalobcovo tvrzení považoval za nevěrohodné.

Rovněž tak nelze vyhodnotit jako azylový důvod skutečnost tvrzenou žalobcem, že je trestně stíhán jeho otec, který byl funkcionářem Ministerstva dopravy a spojiů Kyrgyzské republiky a který byl v roce 2006 propuštěn a následně v roce 2008 obviněn z krádeže koní. Žalovaný správní orgán z podkladů, které žalobce v této věci předložil, zjistil, že otec se sám bránil proti propuštění z ministerstva u soudu, neboť považoval své odvolání za neoprávněné. Doložená skutečnost, že žalobcův otec podával na policii ohledně údajné krádeže koní vysvětlení, není rovněž skutečností, která by snad mohla nějakým způsobem vést k ohrožení žalobce nebo jeho rodiny při návratu do země původu. Jedná se o případy, které se staly v roce 2005, resp. 2008, a dle sdělení žalobce žalobcův otec se přestěhoval do města Biškek a tam provozuje malé hospodářství. Z této skutečnosti je zřejmé, že žalobcovu otci v Kyrgyzstánu žádné nebezpečí nehrozí. Lze proto dovodit, že by nehrozilo nebezpečí ani žalobci a jeho rodině.

Tvrzení žalobce o nestabilní situaci v Kyrgyzstánu soud neshledal podstatným pro posouzení důvodnosti udělení mezinárodní ochrany. Z podkladů, které měl žalovaný k dispozici, je zřejmé, že v roce 2010 byla v Kyrgyzstánu situace napjatá, došlo k vyostření situace zejména na jaře a v létě na jihu země. Situace se však zklidnila, došlo ke stabilizaci i když nelze vyloučit různé lokální konflikty, zejména na jihu země. V této souvislosti soud odkazuje na rozhodnutí NSS sp. zn. 8 Azs 14/2011 ze 30.9.2011, v němž bylo zdůrazněno, že poskytnutí mezinárodní ochrany není možno považovat za poskytnutí ochrany před jakýmkoli negativním jevem v zemi původu.

Soud nemůže souhlasit se žalobcem, který tvrdil, že nebyla řádně posouzena možnost udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného

rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zvážil všechny skutečnosti, které byly zjištěny z žalobcovy žádosti i pohovoru a vyhodnotil je se závěrem, že tyto skutečnosti nelze hodnotit jako skutečnosti zvláštního zřetele hodné. Soud v této souvislosti odkazuje na to, že udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je výjimečné a je udělováno pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Žalobcová situace byla žalovaným správním orgánem vyhodnocena, bylo přihlédnuto k jeho dobrému zdravotnímu stavu i k tomu, že z žalobcovy výpovědi nevyplývají žádné závažné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že v případě žalobce je nutné mimořádný pobytový status udělit. Soud neshledal v tomto postupu žalovaného žádné pochybení ani vybočení z mezí správního uvážení. Soud proto neshledal žalobní námitku týkající se nesprávnosti posouzení této otázky důvodnou.

Žalobce bez odůvodnění uvedl, že se domnívá, že se na něj vztahují ust. § 14a o udělení doplňkové ochrany. Soud neshledal v postupu žalovaného správního orgánu při posouzení otázky, zda se v případě žalobce dá postupovat ve smyslu § 14a zákona o azylu a udělit mu doplňkovou ochranu, žádné pochybení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že se zabýval skutečnostmi, které žalobce v žádosti i při pohovoru uvedl, a posoudil je s ohledem na doklady o situaci v žalobcově zemi původu. Soud má za to, že bylo nepochybně zjištěno, že se na žalobce nevztahuje možnost udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu tak, jak vyplývá z obsahu správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítal nepřihlédnutí k jeho rodinné situaci. Soud s odkazem na vyjádření, které žalovaný v této věci k této námitce podal, uvádí, že žalovaný vycházel při posouzení možnosti udělit žalobci mezinárodní ochranu podle zákona o azylu ze zákona o azylu, kdy jsou taxativně uvedeny skutečnosti, na základě kterých je možno mezinárodní ochranu udělit. V tomto případě se nejednalo o rozhodování správního orgánu o vyhoštění žalobce. Odkaz na to, že má v ČR rodinu, není proto v tomto řízení namístě. Rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany nebylo stanoveno, že by žalobce měl z území ČR vycestovat, bylo pouze konstatováno, že pokud by vycestoval do země svého původu, nehrozí mu tam žádné nebezpečí tak, jak je charakterizováno v jednotlivých ustanoveních zákona o azylu. Bylo přihlédnuto k tomu, že jeho rodina žijící v ČR pochází z Kyrgyzstánu. Nezletilí synové, kteří se narodili v ČR, mají kyrgyzské občanství a nebyl by problém pro ně zajistit i doklady, které jsou třeba při návratu do Kyrgyzstánu. Vzhledem ke svému věku nejsou natolik integrováni do českého prostředí. Odkaz na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva týkající se rodinných vazeb je v tomto případě nepřípadný vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí se týká rozhodování ve věci vyhoštění, nikoli řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany. Nelze proto přihlédnout k této námitce, neboť při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany není řešena otázka žalobcovy vycestování. Námitka je proto nepřípadná.

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. ledna 2013

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová